

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμετο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμής την έβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στò 'Εξωτερικόν,
ίπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμής μας μία δεκάρα.

Είκοστή του Αύγουστου κι' ογδόη,
εύτυχίαι, κηδεΐται και γόοι.

Δεκαέξη και διακόσα,
αρραβώνες κι' άλλα τόσα.

Του Βασιληᾶ μας τò παιδί
και ο Ρωμῆς τò τραγουδεῖ.

Λοιπόν βαρεΐτε τὰ βιολιά, βαρεΐτε τὰ παιχνίδια . .
του βασιληᾶ μας τò παιδί με γάμου δακτυλίδια.
Του βασιληᾶ μας τò παιδί τò μοσχαναθρεμμένο,
του θρόνου τò Ρηγόπουλο τò μυριοχαϊδεμμένο,
που τόσων σκλάβων τò κυττοῦν λαχταρισμένα μάτια,
μᾶς τò αρραβωνιάσανε μές' σέ χρυσᾶ Παλάτια.

—*—

Λοιπόν βαρεΐτε τὰ βιολιά, βαρεΐτε τὰ παιχνίδια . . .
του βασιληᾶ μας τò παιδί με γάμου δακτυλίδια.
Κάθε καρδὶ ἐπέταξε κι' ἐπῆγε 'στὰ οὐράνια,
Νεράϊδες ἡλιογέννηταις του ἐπλεξαν στεφάνια,
κι' ἡ γῆ μας ἡ ἐλεύθερη και ὅση μένει δοῦλα
τὸν Κωνσταντῖνο τραγουδεῖ και τὴν Βασιλοπούλα.

—*—

Για φέρτο, Βασιλόπουλο, τ' ἀγαπητό σου ταῖρι
'στò θρόνο σου, 'στò χῶμα σου, μές 'στὰ 'δικά μας μέρη.
Φέρτο έδω που τραγουδοῦν ἐρωτευμέν' ἀηδόνια,
φέρτο έδω νὰ μὴ θωρῇ του τόπου της τὰ χιόνια,
και ἡλιο ἀσυννέφιαστο νὰ βλέπῃ έδω πέρα,
που φέγγει πάντα λαμπερὸς ὡς ἂν τὴν πρώτ' ἡμέρα.

—*—

Για φέρτο εἰς τὰ χεῖλια της χαρᾶς νὰ 'δοῦμε γέλοια,
φέρτο νὰ 'δῇ τούς Σειληνοὺς νὰ τρέχουν μές 'στ' ἀμπέλια,
φέρτο νὰ τρέξῃ σέ ροδιαῖς και φουντωτὰ καλάμια
και τὰ χρυσᾶ της τὰ μαλλιά νὰ λούσῃ σέ ποτάμια.
Φέρτο νὰ 'δῇ ὀγρήγορα τῆς πέτραις του Φειδία,
τῆς δόξης μας τὰ μνήματα κι' αὐτὸν τὸν Καββαδία.

—*—

Για φέρτο, Βασιλόπουλο, τ' ἀγαπητό σου ταῖρι
'στò θρόνο σου, 'στò χῶμα σου, μές 'στὰ 'δικά μας μέρη.
Φέρτην έδω τὰ χέρια της ὁ κόσμος νὰ φιλῇ,
νὰ εἶναι πρώτη Ρήγισσα με φρονιμὰ και χάρι,
και μάθε τὴν ὀγρήγορα μαζί σου νὰ 'μῆλῃ
τὴν γλῶσσα τὴν 'Ελληνικὴ και ὀχι τοῦ Ψυχάρη.

—*—

Για φέρτην, Βασιλόπουλο, με ἔλῃ τὴν καρδιά μας
τραγουδία νὰ τῆς ψάλωμε κι' ἐμεῖς και τὰ παιδιὰ μας,
νὰ μάθῃ τὰ ὀνειράται γενναίᾳ δυστυχισμένης,
σέ τάξι και νοικοκυριὸ τῆς νύφαις μας νὰ βάλῃ,
και τόσα ἔρημα παιδιὰ τῆς γῆς τῆς σκλαβωμένης
ἀπὸ τὴν μαύρη τους σκλαβιά μαζί σου νὰ τὰ βγάλῃ.

—*—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Λοιπὸν τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς ἀκόμη, Περικλέτο;
Π.—Πολλὰ μαζί! καὶ τίποτα...
Φ.—
 "Ὅρσε, γαμπρέ, κουφέτο.
 'Στὴν ἀπουσίαν μου αὐτήν, ὃ βέλτιστε ἀνθρώπων,
 παρτηρῶ πῶς ἔμαθες νὰ δμιλῆς μὲ τρόπον.
 Παρτηρῶ πῶς ἔμαθες νὰ δμιλῆς ἀλλέως,
 δὲν εἶσαι πλέον ἀνθρώπος τοῦ δρόμου ἀγελαῖος,
 εἰς περιφράσεις, Περικλῆ, ὡς πρῶτον δὲν σπανίζεις,
 συμφώνως πρὸς τὸν λόγον σου τὴν φράσιν κανονίζεις,
 καὶ ἀποφεύγεις σχήματα τοῦ δμιλεῖν χυδαῖα...
 Πολλὰ μαζί καὶ τίποτα... περίφρασις σπουδαία,
 περίφρασις ἐξαίρουσα τῆς γλώσσης σου τὸ ρῆμα
 καὶ καθιστῶσα θαυμαστὸν τοῦ λόγου σου τὸ σχῆμα.
 Πολλὰ μαζί! καὶ τίποτα... τρίς εὐγὲ σου καὶ μπράβο!..
 μονάχα ἔτσι σὰν 'μιλῆς, 'μπορῶ νὰ καταλάβω.
Π.—Τί τσαμπουνίζεις, βρέ, αὐτοῦ;
Φ.—
 Ἐκ μέσης σὲ συγχαίρω.
Π.—Θὰ μὲ ἀφήσης νὰ σοῦ πῶ ἐκεῖνα ὅπου ξέρω;
Φ.—Εἰξεύρω τί θὰ μοῦ εἴπῃς...
Π.—
 Τί λές, μωρὲ γομάρι;
Φ.—'Ο κόσμος τῶχει τοῦ μπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι.
Π.—Τὸ ξέρεις πρὶν νὰ σοῦ τὸ πῶ... τί λές, μωρὲ χαλντούπη;
Φ.—Εἶδα τὸ τηλεγράφημα ποῦ ἦλθε 'στὸν Τρικούπη.
Π.—Ποῖο τηλεγράφημα, μωρέ;
Φ.—
 Τοῦ βασιλεῖς ἐκεῖνο,
 ὅπου γιὰ τὸν διάδοχο τοῦ γράφει Κωνσταντῖνο,
 πῶς ἐμνηστεύθη κατ' αὐτὰς μὲ κληροῖα πριγκηπέσσα,
 ποῦ ἔχει μύθησιν πολλὴν καὶ δυνάμιν καὶ μέσα,
 τοῦ Γουλιέλμου ἀδελφὴν, Μονάρχου ἔτι ζῶντος,
 καὶ κόρην Αὐτοκράτορος, πρὸ ἡμερῶν θανόντος,
 τὴν Δωροθέαν δηλαδὴ, τὴν καὶ Σοφίαν ἄλλως,
 πρωτεύουσιν εἰς ἀρετὴν κι' εὐπρόσωπον εἰς κάλλος,
 ὅπου σπανίως ἐπινθεῖ 'στὰ χεῖλη τῆς ὁ γέλως,
 ποῦ ξέρει καὶ Λατινικὰ καθὼς καὶ ὁ Σεμέλος,
 ποῦ εἰς αἰθούσαις Μοναρχῶν πρὸ χρόνων ἀνετράφη,
 καὶ σχόλια Γερμανικὰ 'στὸν Θουκυδίδη γράφει.
Π.—Καὶ ποῦ τὰ ξέρεις, βρέ, αὐτὰ;
Φ.—
 Τὰ ξέρω, Περικλέτο.
Π.—Τὴν 'γνώρισες;
Φ.—
 Οὐδέποτε, ἀλλὰ τὰ ὑποθέτω.
Π.—Πῶς ὑποθέτεις πράγματα ὅπου ποτὲ δὲν εἶδες;
Φ.—'Αμμ' ἔτσι ἀνατρέφονται αὐταῖς ἡ Γερμανίδες.
 Σπανίως εἰς τὰ χεῖλη των θὰ ὀῆς ὀλίγα γέλωτα,
 δυσδύουν μὲ κατάνυξιν τὰ δώδεκα Βαγγέλια,
 φιλοσοφίαν σοβαρὴν Καντίου τε κι' Ἐγέλου,
 Λατινικὴν Γραμματικὴν καὶ μέτρα τοῦ Σεμέλου,
 τὸν Κούρτιον, τὸν Ἑρμανον, κι' αὐτὸν τὸν Μιστριώτη,

- καὶ ὅσους εἰς τὰ σχόλια ἐφάνησαν οἱ πρῶτοι.
'Εκεῖναις εἶνα, Περικλῆ, πολλὴ σφαῖς γυναῖκες,
δὲν ὁμοιάζουν παντελῶς μὲ τῆς ἐδῶ Ρεβέκκας,
καὶ μὲ τὸν Σχοπεγγχάουερ καὶ μὲ τὸν Θουκυδίδη
δὲν ὁρίσκουν μὴ στιγμὴν καιρὸ νὰ βάλουνε φτεμασί.
Τοιαύτη καὶ ἡ αὐζυγος τοῦ Κωνσταντίνου ἦναι...
Π.—'Ε! τώρα πᾶ σου 'πήραμε τὴν Πόλι μας, Σουλτάνε.
Κι' εἶναι ὠραία, Φασουλῆ;
Φ.—
 Σκέψου καλὰ καὶ κρίνε
 πῶς Πριγκηπέσσα δὲν 'μπορεῖ ὠραία νὰ μὴν εἶναι.
Π.—'Ας γίνουν ὅλα θάλασσα κι' ἄς ἔλθουν ἄνω κάτω...
 μὰ δὲν μοῦ λές πῶς τῶμαθις καὶ τοῦτο τὸ μαντάτο,
 ἀφοῦ ἐπίστευα ἐγὼ πῶς τὸ εἰξεύρω μόνον;
Φ.—Αὐτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ, πρὸ ἀμετρήτων χρόνων,
 πρὶν ὁ κλεινὸς Διάδοχος νὰ γεννηθῇ ἀκόμα...
Π.—Θὰ φᾶς καμμιά, βρέ Φασουλῆ, 'στὸ αἰμὸ σου στήμα.
Φ.—'Εγνώριζα, παρὸλ ντονέρ, μὰ τὴν κλεινὴν πατρίδα,
 πῶς ὁ κλεινὸς Διάδοχος θὰ πάρῃ Γερμανίδα,
 διότι ὅποιος ἔχει νοῦν αὐτὰ τὰ ὑποθέτει,
 κι' ἂν δὲν σοῦ εἶπα τίποτα ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη,
 τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸ μάθῃς τώρα...
Π.—Βρέ πάψε, ἀφιλότιμε, γιὰ νὰ μὴ φᾶς σπαλῖέρα.
Φ.—Ποτὲ κανεὶς δὲν κρύβεται 'στὸ δάκτυλό του 'πίσω.
Π.—Σκασμὸς, λυσσάρικο σκυλί, γιὰτὶ θὰ σὲ κτυπήσω.
Φ.—Οὐδὲν κρυπτόν ἐν τῇ κρυπτῇ οὐδέποτε δὲν μένει
 καὶ μία πόλις, κούτσουρο, εἰς ὅρος τι κειμένη
 κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον οὐ δύναται κρυθῆναι
 καὶ μοναχὰ εἰς τοὺς τυφλοὺς ἀόρατος θὰ εἶναι,
 καὶ τὸ βουὸν ποῦ φαίνεται δὲν θέλει κολαούζο...
Π.—Μὴ σκούζῃς ἔτσι, μασκαρᾶ...
Φ.—
 Χειρότερα θὰ σοῦ ξῶ,
 ἂν δὲν πιστεύσης, Περικλῆ, πῶς δὲν σοῦ χωρατεύω.
Π.—'Αφοῦ τὸ θέλεις, Φασουλῆ, ἄς εἶναι, σὲ πιστεύω.
Φ.—'Η Δωροθέα εἰξεύρα πῶς νόφη μας θὰ ἦτο.
Π.—Εἶοι τῆς Δωροθέας μας!... τοῦ Κωνσταντίνου ζήτω!
Φ.—'Εκεῖν' ἡ προφητεία μου ἀληθινὴ ἐφάνη
 καὶ τὴν Σοφίαν τικίρι τοῦ ὁ Κωνσταντῖνος κάνει,
 ἀφοῦ δὲ γίνῃ τῆς Σοφίᾶς ἀγαπητὸ ζευγάρι,
 ἐλπίζω τὴν Ἀγία Σοφίᾶ ὀργήγορα νὰ πάρῃ.
 Καὶ τόσαις νύχαις, Περικλῆ, τῶν Ἀθηνῶν μεγάλαις,
 ποῦ κάθε τόσο ἔτρεχαν 'στοῦ Παλατιοῦ τῆς σάλαις,
 κι' ἐπίστευε ἡ καθεμιὰ πῶς ἴσως καταφέρει
 τοῦ θρόνου τὸν Διάδοχον νὰ βάλῃ μὲς 'στὸ χέρι,
 τοὺς ἀρραβῶνας ἤκουσαν πολλὴ συλλογιμένης
 καὶ τώρα τὴν χυλόπηττα θὰ φάνε ἡ καὶ μὲναις.
 'Αλλὰ ἐμεῖς, βρέ Περικλῆ, ἄς ψάλλωμεν θουρίους,
 διότι συγγενεῖς μὲ ἰσχυροὺς κυρίους,
 κι' ὁ ἀρχικαγκελάριος θὰ γίνῃ τώρα φίλος
 καὶ τῶν δικαιομάτων μας ὑπέρμαχος καὶ στύλος
 καὶ πάντοτε θὰ σκέπτεται νὰ μᾶς καλοκαρδίσει.
 κι' ὁ στόλος ὁ Ἰταλικὸς δὲν θὰ μᾶς βομβαρδίσει.
 'Εν τούτοις 'στὴν ἀνέλιπτον τῶν ἀγαθῶν σωρείαν
 μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Δῆμαρχος ἀπὸ τὴν Βαυαρίαν,
 κι' ἐπῆγα καὶ τὸν ῥώτησα 'στὴν τόση του σκοτούρα
 ἂν ἔχουν σπέρτο σὰν κι' ἐμᾶς τῶν Βαυαρῶν τὰ οὐρά.
 Γιὰ ὅλ' αὐτὰ, βρέ Περικλῆ, νὰ μὲ ξυλίσῃς ἔλα...
Π.—'Ὅρσε λοιπὸν 'στὰ πεισινὰ μ' αὐτὴ τὴν μαναβέλα.

Φιλήμονος ὑποδοχὴ
ἐν θορυβῶδει ταραχῇ.

- Α'.
 Λοιπὸν ὁ Δῆμαρχος ἀπὸ τὴν Βαυαρίαν
 ἐλθὼν καὶ μεγαλοφυῶν σχεδίων ἀπειρίαν.
 Ἐπὶ τοῦ ἐγίνε γνωστὴ ἐκ τῶν προτέρων
 καὶ Συμβούλοι Δημοτικοὶ ἐκ τῶν προσφιλεστέρων
 καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν σταθμὸν μὲ χαίρουσαν ψυχὴν
 ἐκείνου εἰς τὸν Δῆμαρχον λαμπρὸν ὑποδοχήν.
 —
 'Αλλ' ὅμως εἰς τὰς Πάτρεις πρὶν μετέβῃ ἐσπευσμένως
 καὶ ὁ τοῦ Δήμου Σολωμός, μηχανικὸς πανυμένος.
 ὅς ἦτο ἦσαν 'στὸν σταθμὸν καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς πρώτοις,
 ὁ Ζαχαρίας δηλαδὴ καὶ ὁ Σηλυβριώτης,
 ὁ Καλῆς, ὁ Γέροντας, ὁ Σόλων καὶ οἱ ἄλλοι,
 παρταμένον ἐνταυτῇ καὶ Λάμπρου τοῦ Μιχάλη.
 —
 Ἀπὸ τῆς νυκτὸς ὡς ἐγγιστα θὰ ἦτο
 ἐπὶ τὸν σταθμὸν καπνίζων ὁ Συρμός
 καὶ τότε πλέον ἤχησαν ἐνθουσιώδη ζήτω
 καὶ οἱ τὸν Φιλήμονα ἐφίλησαν θερμῶς
 ὡς ἀγγέλον καὶ δαίμονα μελλούσης σωτηρίας,
 καὶ τὸν προσεφώνησε ὡς δεῖ ὁ Ζαχαρίας.

'Αλλὰ καὶ τοῦ Καλλιφρονᾶ ἠσπάσθησαν τὰ χεῖλη
καμπόσοι γινώμιοι πιστοὶ καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
καὶ 'στὰ Πατήσια ἔπειτα τὸν 'πήγαν μὲ ἀμάξιν
ἐν θορυβῶδει ταραχῇ καὶ τόση παρατάξει,
κι' ὁ τῶν Συμβούλων Πρόεδρος φαιδρὸς τὰ μύλα ἦτο
καὶ τὰ τοῦ ταξιδίου του πρὸς ὅλους διηγείτο.

Δὲν ξέρομε ἂν ἔκαμε προσφώνησιν κι' αὐτὸς,
μὰ βέβαια θὰ ἔκαμε, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
διότι ῥήτωρ ἔγινε κι' ἐκεῖνος δυνατὸς
κι' ὁ Δῆμαρχος τὸν ἔκαμε εἰς ὅλα παπαγάλα.
Καὶ τώρα δμιλητικὸν τὸν βλέπουν αἱ Ἀθῆναι
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος εἰς προσφωνήσεις εἶναι.

'Αλλ' ὅμως ἄς ἀφήσωμεν τὸν Σύμβουλον αὐτὸν
κι' ἄς πιάσωμε τὸν ἀρχοντὰ τοσαύτων δημοτῶν.
Κατῆλθεν οὖν ὁ Δῆμαρχος γελῶν καὶ υπερπαίρων
καὶ ὑπὸ μάλῃς σχέδια καὶ προσφωνήσεις φέρων,
ὠραίος ὡς πάντοτε καὶ ραβινὸς τὸ χρώμα,
κι' οἱ φίλοι τὸν ἐκύτταζαν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Κι' ἐμβάσαντες τὸν Δήμαρχον εἰς ἄμαξαν μεγάλην
σταδίου τρεῖς διήνυσαν καὶ πέντε παρασάγγας,
καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐφθασαν μὲ θόρυβον καὶ ζάλην,
ἀκολουθούμενοι συχνὰ κι' ἀπὸ καμπόσους μάγκας.
Ἀφοῦ δὲ τοῦ Φιλήμονος ἐοίμωσαν τὸ σπῆτι,
τοιαῦτα πρὸς τοὺς φίλους τοῦ δὲ Δήμαρχος κηρύττει.

«Συμπατριῶται φίλτατοι, καλῶς σὰς ἡύρα πάλιν,
ἀφοῦ τοῦ ἔθνους ἐντολὴν ἐπλήρωσα μεγάλην.
Καλῶς σὰς ἦλθα μὲ σοφῶν σχεδίων ἀπειρίαν,
ἀλλ' ὅμως μὴ νομίζετε πῶς εἶμαι ὅπως πρῶτα,
διότι ἐπανέρχομαι ἀπὸ τὴν Βαυαρίαν,
προσθέσας εἰς τὰ φῶτα μου καὶ ἄλλα νέα φῶτα.

«Τὸ ἔθνος χαίρει ἀληθῶς μεγάλας συμπαθείας
καὶ τάχιστα θὰ ἔχωμεν καὶ ξένων βοήθειας.
Σὰς βεβαιῶ πῶς ἡ Ἑλλάς εἰς δόξαν προχωρεῖ,
καὶ τοῦτο δηλὸν γίνεται ἐκ τῶν πολλῶν τιμῶν,
ποῦ ἔκαμαν ὁ Μόναχον οἱ φίλοι Βαυαροὶ
τοῦ Ἀστεος τὸν Δήμαρχον κι' εἰς ἄλλους ἐξ ἡμῶν.

(Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐξαλλος ὁ Δήμαρχος ἐλάλει,
νερὸ νερὸ ἐφύναξαν καμπόσοι διψασμένοι,
καὶ τὸν κακὸν σὰς τὸν καιρὸ ἀπῆντησαν οἱ ἄλλοι
καὶ ἄφωνος ὁ Δήμαρχος ὀλίγην ὥραν μένει.
Μὰ πάλιν ἐπανελάβε τὸν λόγον τοῦ ὡς πρῶτον
ἐν μέσῳ ζωηρῶν κραυγῶν καὶ πολυχρῶμων φῶτων).

«Μὴ μοῦ φωνάζετε νερὸ . . . ὑπομονὴ ὀλίγη . . .
κι' ἂν ξηρασία παντελὴς πρὸς τὸ παρὸν μᾶς πνίγη,
ἀλλὰ ἐγὼ ὅτ' ὁ Μόναχον ἐφρόντισα δι' ὅλα,
κι' ἐνφ' ἀντήχουν γύρω μου κραυγαὶ καὶ πυρεθδῶλα,
ἐγὼ τὸν νοῦν μου πάντοτε τὸν εἶχα πρὸς ὑμᾶς,
μὴ λησμονῶν τοὺς ἐκλογεῖς ὅτ' αὐτὰς τόσας μου τιμὰς.

«Καὶ τοῦ Μονάχου ἐν σπουδῇ ἐξήταξα τοὺς δρόμους
καὶ νύκτα εἰσεχώρησα εἰς πλείους ὑπονόμους,
ἐπιθυμῶν συστήματα ὑγιεινῆς νὰ μάθω,
καὶ ἀσφυξίαν ἐξαφνα ὀλίγου δεῖν νὰ πάθω
ἐξ ἀναθυμιάσεων τῶν ρυπαρῶν κοπρῶνων
πρὸς χάριν τῶν φιλιτάτων μου, πρὸς χάριν σὰς καὶ μόνον.

«Σπουδάσας δὲ πολλὰ σοφὰ εἰς τοὺς σοφοὺς ἐκείνους
νὰ κάμω ἀπεφάσιμα ἐλέφαντας ξυλίνους,
καὶ οὕτω τὸ κατὰ βρεγμα νὰ κάμουν τέλος πάντων
αἱ προδοσκίδες αἱ μακρὰ αὐτῶν τῶν ἐλεφάντων.
Πλὴν καὶ δι' ἄλλα, κύριοι, ἐφρόντισα δεόντως,
καὶ ταῦτα θὰ τὰ μάθετε τοῦ χρόνου προέκτος.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ὁ σπῆτι μου ἀνέβη,
ὅτ' ἡ Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρᾷ,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὴν ὅτ' ὁ λάδι, τρεῖς ὅτ' ὁ ξυδῆ.

«Ἐν τούτοις δὲν ἐξέχασα τὰ ἱερὰ ἐδάφη,
μαθὼν δ' ἐκεῖ ἐκ Βαυαρῶν κι' ἡμεδαπῶν Ἑλλήνων
πῶς εἶναι κι' εἰς τὸ Μόναχον σεπτῶν προγόνων τάχα,
πρὸς τοὺς προγόνους ἔσπευσα μετὰ λυγμῶν καὶ θρήνων
καὶ προσεφώνησα σικὰς καὶ κόκκαλα σπαρμένα
εἰς χώματα Βαυαρικὰ καὶ εἰς ἐδάφη ξένα.

«Κι' ἀντήχησαν ἐκ τῶν λυγμῶν κοιλάδες καὶ βουνά,
οὐχ ἦντον συμπαρέλαδον καὶ τὸν Καλλιφρονά,
διότι τῶρα ἔμαθε πολλὰ νὰ ὀμιλῇ
κι' αὐτὸς ὅπου ἐλέγετο ἀμίλητο νερό,
κι' ἀκούσαντες ἠπόρησαν φιλέλληνες πολλοί,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἠπόρησα κι' ἀκόμη ἀπορώ.

«Καὶ οὗτος φέρων λάγνηνον ἐκ πολυτίμων μύρων
δεόντως προσεφώνησε τοὺς τάφους τῶν μαρτύρων,
καὶ ρήτωρ ἐπιτάσιος οὐχὶ σμικρὸς ἐφάνη
κι' ἡ γλῶσσα τοῦ σὰς βεβαιῶ πῶς ἔτρεχε ροδάν,
καὶ οὕτω πῶς ἐτέλεσε κι' ἐκεῖνος πᾶν καθήκον
πρὸς τῶν προγόνων τὰς σικὰς καὶ πρὸς τὸν Λουδοβίκον.

«Κι' ἐλεεινολογήσαμεν καὶ σὰς κι' ἐμᾶς τοὺς νάνους
κι' οἱ δύο κατεθέσαμεν τοὺς πρέποντας στεφάνους,
καὶ ἀνεμνήσθημεν εὐθὺς τῶν εὐκλεῶν ἀγώνων
καὶ ρόδα κατεσπείραμεν μὲ δάκρυα λουσμένα,
κι' ἕνας παππᾶς ἐδιδάσκει ὅτ' αὐτοὺς τάφους τῶν προγόνων,
κι' ἀφεῖς ἐδιδάσκει αὐτοὺς, ἐδιδάσκει κι' ἐμένα.»

B'.

(Καὶ ἄλλα ἤθελε νὰ πῇ ὁ Δήμαρχος ἀκόμα,
ἐξαίφνης ὅμως κόκκινο βεγγαλικὸ ἀνάβει,
πολὺς δ' ἐγέμισε καπνὸς τοῦ ρήτορος τὸ στόμα,
τὸν ἐπίασε ξερόδηχας καὶ ἡ παρλάτα παύει.)

Φαρμακερὴ ὁτ' ἡ Ζήκυνθος ἡμέρα ξημερώνει
ὅταν τότε ὅπου ἔχασε τὸν πρῶτον ποιητὴ τῆς,
κι' ὁλνταρὴ μοιρολογεῖ τὸ μόνον τῆς ἀρδῆς,
τὸν λατρεῖτο ἀφέντη τῆς, τὸν ἐλευθερωτὴ τῆς,
ποῦ μὴ φορὰ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὸ ξένο χέρι
καὶ τραγουδεῖ ἐλευθερίαν χαίμενα καλοκαίρι.

Βαρειὰ βαρεῖα ὁτ' ἡ ἐκκλησιαὶς σημαίνουν ἡ καμπάναις
καὶ κλαίνε τὸν Λουδοβίκον τοὺς καὶ τὰ παιδιὰ κι' ἡ μάννα.
Μὰ καὶ τὸ ἔθνος σήμερον μαυροντυμένον κλαίει
πολιτευτὴ καὶ ρήτορα μὲ φλόγα κι' ἀνθρωπιά,
καὶ δένεται ἡ Ζήκυνθος κατὰστηθας καὶ λέει:
«Λουδοβίκε μου, τὸ στόμα σου δὲν θὰ τὰκούσω πιά.»